

Albert Camus

Han passat 20 anys des d'aquell 4 de gener del 1960 que morí, en accident d'automòbil, l'escriptor francès.

Albert Camus, 1913-(Mondovi-Algèria) -1960.

Pare, francès. Mare, sembla ser catalana (Menorquina).

Estudià a la Universitat d'Alger. Amb una colla d'estudiants i obrers gairebé tots Algerians - fundà i dirigí una companyia de teatre amateur. Potser sigui remarcable que entre altres, és l'autor de "Calígula", obra teatral que molts de vosaltres haureu vist.

Col·laborador del diari "Alger Republicain", on publicà un aspre reportatge sobre la misèria dels treballadors musulmans.

Es traslladà a París on treballà als tallers de "París Soir". Esclatà la guerra i el diari es refugià a Clermont - Ferrand on viu amb comunitat amb un petit grup d'obriers. De matinada, quan els altres dormen escriu L'ESTRANY. Primera obra de la literatura -i de la vida- amb la que, hi estiguem d'acord o no, s'anomenaria: Existencialisme.

Va militar a la resistència, tant en contra del totalitarisme d'en Hitler com el de Stalin.

Fins al 1945 fou cap de redacció del diari "Combat".

Al 1952 una aspra polèmica l'oposà al seu amic J.P. Sartre.

Al 1957 fou Premi Nobel.

Al 1960, Jean Paul Sartre l'hi rendeix homenatge en la seva mort.

De L'Estrany, obra que us transcriuré, en Joan Fuster ha dit: "En ella, Camus havia volgut presentar-hi en termes colpidors i nets una imatge d'aquell "absurd" que, segons la seva concepció, és l'Univers de l'home. Meursault, el protagonista, un europeu empleat d'oficina a Alger, personifica la "via maquinàl" que és la vida de tothom: la successió de rutines, la inèrcia dels gestos buits i repetits, que és la vida de tothom: llevar-se, tramvia, quatre hores de despatx o de fàbrica, àpat, tramvia, quatre hores de treball, àpat, son, i...dillunsdimartsdimecresdijousdivendres idissabte amb el mateix ritme... Els diumenges, amb un altre programa. Meursault és això. I més encara. Es això fins a un punt en què tot esdevé ja indiferent. Assisteix impassible a l'enterrament de la seva mare; fornica sense amor amb Marie, que se li ofereix amb una altra esperança; es deixa arrossegat a unes baralles que no l'afecten; dispara contra un àrab desconegut, perquè sí, encegat per l'apatia i per el sol, com podia haver fet qualsevol cosa diferent... La "vida" no té sentit per a ell, n'és estrany. I també és estrany a la "vida" dels altres, a la "vida" que sí té un sentit: el món convencional de la virtut i de les lleis, dels principis intangibles i dels sentiments nobles. Quan, acusat d'assassinat, compareix davant la justícia, la seva "indiferència" escandalitza al fariseisme dels curials, dels espectadors del procés. Curials i espectadors també vegeten, com ell, o pitjor, en la "via maquinàl": és diferent però. El destí de Meursault

serà el patíbul. Estrany o estranger, no té lloc en la societat, a tenor del veredict de dels tribunals; estrany o estranger, tant se li'n dóna de viure o de morir, perquè la seva vida no era per a ell una voluntat ni una expectativa ni una consciència"....

Pàg. 231 a 233:

"Jo m'ofegava cridant tot això. Però ja m'havien arrencat de les mans el capellà, i els guardians m'amenaçaven. Tanmateix, ell els ha calmat, i m'ha mirat un moment en silenci. Tenia els ulls plens de llàgrimes. S'ha girat i ha desaparegut.

Quan ha sortit, he recuperat la calma. Estava esgotat, i m'he ajagut a la llotxa. Crec que he dormit una estona llarga, perquè m'he despertat amb les estrelles sobre la cara. Els sorolls del camp arribaven fins a mí. Olors de nit, de terra i de sal em refrescaven el front.

La meravellosa pau d'aquest estiu adormit entrava en mi com una marea. En aquest moment, i al límit de la nit, han udolat les sirenes. Anunciaven partides cap a un món que ja m'era indiferent per sempre més.

Per primera vegada des de feia molt de temps he pensat amb la mamà. M'ha semblat comprendre perquè al final de la vida havia tingut un "promès", per què havia jugat a recomençar. Allà lluny, allà lluny també, entorn d'aquell asil on s'extingien unes vides, el vespre era com una treva malenconiosa. Tan a prop de la mort, la mamà devia sentir-s'hi alliberada i disposada a reviure-ho tot. Ningú, ninú no tenia dret de plorar sobre el seu cadàver. I jo també, jo també em sentia disposat a tornar-ho a viure tot. Com si aquella inmensa còlera m'hagués purgat del mal, del buit d'esperança, davant aquesta nit carregada de signes i d'estels, m'obria per primera vegada a la tendra indiferència del món. En trobar-lo tan semblant a mí, tan fraternal en definitiva, he sentit que havia estat feliç, que ho era encara. Perquè tot sigui consumat, perquè em senti menys sol, només em resta esperar que el dia de la meva execució hi hagi molts espectadors i que m'acullin amb crits d'odi"